Utorak, 16.04.2013.g.

I tako, tražeći i čineći BOŽJU VOLJU za svoj život, za živote drugih

dragih ljudi oko sebe, onih koje mi Gospodin na razne načine šalje u moj

život, otišao sam u nedjelju, zajedno sa vjernicima svoje župe, na

hodočašće u SVETIŠTE PREDRAGOCJENE KRVI KRISTOVE U

LUDBREGU.

POVEZANOST SA ŠTOVANJEM PREDRAGOCJENE KRVI KRISTOVE

POČEO SAM JEDNOSTAVNO U ZADNJE VRIJEME SVE VIŠE I

VIŠE OSJEĆATI.

IMA TU PUNO NEČEGA ŠTO JA NE MOGU SPOZNATI, A

VJEROJATNO NIKAD I NEĆU.

Prije nekih 3-4 mjeseca, kada je naš dragi župnik na jednoj misi govorio

o planovima župe za prvu polovicu godine, spomenuo je i taj odlazak

vjernika naše župe u Ludbreg, U SVETIŠTE PREDRAGOCJENE KRVI

KRISTOVE.

Kada sam ga slušao, ja sam u sebi razmišljao da ću sigurno ići na to

hodočašće.

No, već tada sam se dosta molio za obraćenje jedne drage osobe,

posebno svakog 2. u mjesecu, KADA SE ZA OBRAĆENJE GRJEŠNIKA

POSEBNO MOLI MAJČICA NAŠA NEBESKA U MEĐUGORJU.

TAJ DAN KLEKNEM PRED KRIŽ RASPETOGA GOSPODINA I

IZMOLIM KRUNICU DJEVICE MARIJE.

TAJ ČIN I TU MOLITVU PRINESEM NAŠOJ NEBESKOJ MAJČICI

KAKO BI, ZAJEDNO SA NJEZINIM MOLITVAMA, SVE TO

PRINESLA TROJEDINOM BOGU ZA OBRAĆENJE TE OSOBE. A

ONA NI NE ZNA ZA TE MOJE MOLITVE.

I, nakon nekoliko dana dođe mi u misli ideja da bih TREBAO ZA

OBRAĆENJE TE OSOBE PRIKAZATI SVOJE HODOČAŠĆE U

SVETIŠTE PREDRAGOCJENE KRVI KRISTOVE.

ALI NE BILO KAKO, NEGO PJEŠICE.

I ODLUKA JE PALA.

U TOM TRENUTKU SAM ODLUČIO DA

ĆU CIJELO TO TRPLJENJE PUTA OD 43

KILOMETARA, PJEŠAČENJA PO

ASFALTIRANOJ CESTI, SVE MOLITVE

KOJE ĆU IZMOLITI NA TOM

PJEŠAČENJU, SVE LIJEPE I MANJE

LIJEPE STVARI, KOJE ĆE MI SE NA

PUTU DOGODITI, SVE ONO ŠTO ĆU

IZMOLITI U SVETIŠTU, ŠTO ĆE MI SE

DOLJE DOGODITI, DAKLE, DA ĆU SVE

TO PREDATI GOSPODINU ISUSU DA ON

SVOJOM PREDRAGOCJENOM KRVLJU

OPERE TU DRAGU OSOBU, DA JU

URONI U SVOJU PRERAGOCJENU KRV,

KAKO BI TA OSOBA KRENULA PUTEM

OBRAĆENJA I VJERE U NJEGA.

PUTEM SPASENJA…

I odluku sam donio. Čvrsto.

Nisam baš o tome pričao, da druge s tim zamaram, da ne ispadne kako

nešto glumim ili vršim opet neko samoisticanje, neki vjerski ekstremizam.

JA SAM SAMO ZNAO DA JE MOJE SRCE

ČISTO, DA JE MOJA DUŠA ČISTA KADA

SAM NA TO POMISLIO, DA I SRCE I

DUŠA ŽUDE ZA OBRAĆENJEM TE OSOBE.

I OSJETIO SAM DA TU OSOBU TREBAM

PRIKAZATI NA TAJ NAČIN

PREDRAGOCJENOJ KRVI GOSPODINA

ISUSA KRISTA.

Nisam čak to tako ni shvatio, da ja tu osobu

zapravo tako prikazujem

PREDRAGOCJENOJ KRISTOVOJ KRVI, TO

SAM TEK SPOZNAO U PREKRASNOM

DOGAĐAJU NA KLANJANJU ŽIVOM

GOSPODINU U PRESVETOM OLTARSKOM

SAKRAMENTU, U CRKVI U LUDBREGU.

Spomenuo sam taj svoj odlazak pješice na hodočašće dvojici braće u

vjeri, koji su znali hodočastiti pješice na Mariju Bistricu, pa ako će osjetiti

potrebu da to učine sa mnom. Ja sam im rekao koju nakanu u tome

nosim Gospodinu, zbog čega to činim.

Odlučio sam to reći i svojem dragom župniku, da ne bi ispalo da ja to

radim nešto "na svoju ruku", kao neku "turističko-pješačku turu". Kada

sam mu došao o tome reći, baš ga nije bilo, no, bio je naš dragi kapelan,

pa sam mu rekao da sam donio tu odluku, da imam jednu veliku nakanu

koju tamo, u Ludbreg, PREDRAGOCJENOJ GOSPODINOVOJ KRVI,

"nosim", da ću na to hodočašće otići pješice i da ću se onda tamo

uključiti u sve druge aktivnosti koje su isplanirane da će vjernici naše župe

tamo činiti. I da sam to došao reći kako ne bi ispalo da župnik i on to ne

bi znali, s obzirom da u ove četiri godine kako župa ide na to hodočašće,

nije bilo uobičajeno da netko ide pješice tako daleko. Ja barem nisam čuo

nikoga da se na to odlučio.

A VELIKA JE MOJA POTREBA, VELIKI

SU MOJI PRIJAŠNJI GRIJESI…

I VELIKE MI SPOZNAJE, ZA NEKOGA

MALE ALI MENI OGROMNE, DAJE

GOSPODIN…

MOJE JE SAMO DA ONDA PO NJIMA I

POSTUPIM, OSTALO ĆE GOSPODIN.

A JA SAM HTIO BITI POTPUNI DIO

TOGA HODOČAŠĆA SVOJE ŽUPE.

BEZ SVOJE ŽUPNE ZAJEDNICE, BEZ

AKTIVNOSTI U NJOJ, SAM

JEDNOSTAVNO OSJEĆAO DA NE BIH

MOGAO RASTI DALJE U VJERI I

DUHOVNOSTI.

TO JE GOSPODINOVA CRKVA TU NA

ZEMLJI.

A JA ŽELIM BITI DIO GOSPODINOVE

CRKVE.

ČINITI ŠTO MOGU I KAKO MOGU, VIŠE

ILI MANJE, ALI IPAK STALNO I U

SVAKOM TRENUTKU NASTOJATI BITI

DIO TOG KRISTOVOG TIJELA, NJEGOVE

CRKVE.

No, kako je to jako lijepo rekao naš GOSPODIN, ZAPISANO JE U

EVANĐELJIMA, DA JE DUH JAK A TIJELO JE SLABO, tako sam i

ja, kako se bližio odlazak, bio pod stalnim napastima ZLOGA I

NJEGOVIH… te da neću izdržati jer nisam baš ni jako mlad a ni pri nekoj

posebnoj kondiciji, te što će drugi reći na to, da opet nešto izmišljam,

neki ekstremizam, samoisticanje, da to nije cilj tog hodočašća, da bih

trebao ići kao i svi drugi župljani, autobusom… PUNO KOJEKAKVIH

MISLI I SAVJETA.

No, KAKO MI JE TO BILO DRAGO I

ONDA I SADA, odluka u mojem srcu i duši

je bila čvrsta. ČVRSTA. SIGURNO IDEM.

Samo je moj um bio nesiguran, razne misli

su kroz njega "prolazile".

Došao je dan odlaska. Priključio mi se jedan od one dvojice braće u vjeri

kojima sam bio rekao i obrazložio svoju nakanu.

I on je imao sličnu nakanu. I on je ima velike borbe, VELIKE NAPASTI

ZLOGA, do kasno navečer prije jutarnjeg odlaska. I rekao mi je

telefonom to dan ranije.

Ja sam mu samo rekao da ga potpuno razumijem, da svatko ima svoje

potrebe i nakane, odluke, svatko osjeća svoj put s Gospodinom.

Rekao sam mu da ću ja doći ujutro u 6 sati pred našu župnu crkvu da si

kleknem i pomolim se pred crkvom Gospodinu koji je u njoj ŽIV, U

PRESVETOM OLTARSKOM SAKRAMENTU, DA MU IZNESEM SVOJU

NAKANU, ako će odlučiti ići, neka dođe pred crkvu pa ćemo skupa

krenuti.

Ja sam došao pred crkvu 5 minuta do 6 sati. Nigdje nikoga. Sve pusto u

nedjeljno jutro.

Kleknuo sam pred zatvorenim vratima,

UNIO U SVOJE MISLI ŽIVOGA

GOSPODINA, KOJI JE UNUTRA U

PRESVETOM OLTARSKOM SAKRAMENTU,

I REKAO MU U MOLITVI DA JA

KREĆEM NA TO SVOJE HODOČAŠĆE, DA

MU PRINOSIM SVE SVOJE TRPLJENJE,

MOLITVE, DOBRE I MANJE DOBRE

STVARI KOJE ĆE MI SE DOGAĐATI

KROZ CIJELI TAJ DAN, DA ON SVOJOM

PREDRAGOCJENOM KRVLJU OPERE TU

DRAGU OSOBU, DA JU DOVEDE DO

PUTA OBRAĆENJA, A SVE PO SVOJOJ

VOLJI, PO MILOSRĐU SVOGA SRCA I

PO BESKRAJNOJ SVOJOJ LJUBAVI.

KAKO SAM BIO RADOSTAN…

Kada sam to molio, zatvorenih očiju, čuo sam kako dolazi taj moj

prijatelj, kleknuo je pred druga vrata i pomolio se onako kako je on to

odlučio.

KADA SAM SE DIGAO I KRENUO OD

CRKVE PREMA CESTI, prijatelj se još

molio, PREPLAVILI SU ME TRNCI PO

CIJELOM TIJELU, RADOST U SRCU.

GOSPODIN JE BIO TU, SA MNOM, S

MOJIM PRIJATELJEM. I ON JE KRENUO

S NAMA NA TAJ PUT.

I ON JE UZEO NA SEBE RUKSAK TIH

NAŠIH NAKANA, TE NAŠE MOLITVE

KOJE SMO MU DONIJELI, TE NAŠE

POTREBE, GRIJEHE I SLABOSTI OSOBA

KOJE SMO MU DONIJELI, NAŠE

GRIJEHE I SLABOSTI, I KRENUO S

NAMA.

Rekao sam to i tom svojem prijatelju;

GOSPODIN JE TU, IDE S NAMA.

Krenuli smo, cijelim putem pričali.

NEVJEROVATNO KOLIKO SE PUNO MOŽE PRIČATI O GOSPODINU

I ONOME ŠTO NAM ČINI U NAŠIM ŽIVOTIMA I ŽIVOTIMA

DRUGIH LJUDI OKO NAS.

Izmolili smo i dvije krunice.

Na putu smo susreli neke ljude koje nam je GOSPODIN poslao, svjedočili

im o NJEMU, KUDA IDEMO I ZAŠTO.

TREBA UVIJEK PRIČATI O GOSPODINU…

Fizički smo već malo i šepali, boljelo nas je, kada smo prolazili pokraj

križeva s RASPETIM GOSPODINOM, uvijek smo kleknuli i prekrižili, i

pred crkvama kraj koji smo prolazili. No, pred kraj je već to bio veliki

problem, kleknuti se i dići.

Baš sam rekao to svojem prijatelju, on se samo nasmijao; u jednom

trenutku sam točno imao osjećaj da me jedan mali zli duh drži za koljeno

i da ga vučem za sobom, da mi se drugi objesio za drugu nogu, a da mi

na ramenima sjedi treći koji jaše i jaše kako bi mi bilo čim teže hodati.

PA NEKA, ONI SVOJE A JA SVOJE…

U Ludbreg smo stigli točno kada i 5 autobusa naših župljana. Naš dragi

župnik, koji je sjedio u prvom autobusu, prvi nas je primijetio i radosno

nam je, kroz smiješak, mahnuo.

Program je bio da se po dolasku u vanjskom dijelu svetišta, KOD 14

MALIH KAPELICA, koje su postavljene u krug, PUT SVJETLA, izmole

pripadne molitve, da se onda malo prošeće po gradu, popije kava, nekih

sat, sat i pol, da je onda u 17.30 klanjanje PRED PRESVETIM

OLTARSKIM SAKRAMENTOM I RELIKVIJOM, U KOJOJ JE

PREDRAGOCJENA KRV GOSPODINA ISUSA KRISTA, pa misa i

odlazak kućama.

Ja sam odlučio da ću odmah otići u crkvu i da ću se tamo moliti,

TOLIKO TOGA IMAM, PRED PREDRAGOCJENOM KRVLJU

GOSPODINA ISUSA KRISTA, koja je tamo izložena u relikviji, gore na

zidu.

KAKO BRZO PROĐE VRIJEME U MOLITVI…

Došlo je i klanjanje ŽIVOME GOSPODINU U PRESVETOM

OLTARSKOM SAKRAMENTU, koje je predvodio naš dragi župnik

molitvom i meditacijama a naš dragi kapelan svirkom gitare i pjesmom.

Za divno čudo, mogao sam, makar naslonjen na klupu, cijelo vrijeme

klečati i CIJELI URONITI U MOLITVU.

Cijeli taj dan sam u svojim mislima, srcu i duši, nosio sliku, pojavu, izgled

lica, one drage osobe za koju sam molio Gospodina da ju OPERE

SVOJOM PREDRAGOCJENOM KRVLJU, DA JU URONI U NJU, DA

JU POVEDE PUTEM OBRAĆENJA…

Tako sam činio u toku tog KLANJANJA. I ne samo tu dragu osobu nego i

mnoge druge drage osobe, znane i neznane, za koje se svaki dam

pomolim.

ALI, ZA TU DRAGU OSOBU, ZA NJEZINO OBRAĆENJE, NAJVIŠE

SAM SE MOLIO.

SRCEM, DUŠOM, UMOM…

I U JEDNOM TRENUTKU, U MISLIMA

UGLEDAM TU DRAGU OSOBU KAKO

SJEDI.

A SA STRANE JOJ PRILAZI GOSPODIN

ISUS, STAJE DO NJE, GRLI JE I UZIMA

U SVOJE NARUČJE…

OBLIJALE SU ME SUZE… VRUĆE SUZE…

PREDRAGI MOJ GOSPODIN … (i sada

plačem)

PREDRAGI MOJ GOSPODIN USLIŠAO JE

MOJE MOLITVE I UZEO U SVOJE

OKRILJE TU DRAGU OSOBU I NJEZIN

ŽIVOT!

ŠTO I KAKO ĆE BITI, NE ZNAM.

I NIJE ME BRIGA.

GOSPODIN ZNA. ON JEDINI ZNA KAKO

JE ZA NAS NAJBOLJE PA ĆE NEŠTO

NAĆI I ZA TU DRAGU OSOBU.

MOJE SRCE JE BILO POTPUNO

ISPUNJENO.

OSJETIO SAM DA SAM JA SVE SVOJE

ŠTO SAM MOGAO UČINIO.

DALJE ĆE GOSPODIN.

KAO DA SAM SE NEKAKO OSLOBODIO…

I baš mi je sada došlo u misli da sam ja tu dragu osobu nekako

PREDAO NA BRIGU PREDRAGOM GOSPODINU ISUSU I NJEGOVOJ

PREDRAGOCJENOJ KRVI.

I DA VIŠE NE MORAM TOLIKO MOLITI I PRIKAZIVATI RAZNE

ŽRTVE ZA NJEZINO OBRAĆENJE. ONA JE POD GOSPODINOVOM

PAŽNJOM, ON SADA O NJOJ BRINE KAKO ON ZNA DA JE ZA

NJU NAJBOLJE.

ALI, DA TO NE ZNAČI DA TREBAM

SADA MANJE MOLITI I PRIKAZIVATI

MANJE ŽRTVI.

O NE… BAŠ SUPROTNO, JOŠ VIŠE

TREBAM POJAČATI MOLITVE I ŽRTVE

ZA OBRAĆENJE SVIH DRUGIH

GRIJEŠNIKA, POGOTOVO ONIH KOJI

TOGA NISU SVJESNI I ZA KOJE SE

NITKO NE MOLI.

I MOLIT ĆU I DALJE SVAKOG 2. U MJESECU ZAJEDNO S

NAŠOM NEBESKOM MAJČICOM U MEĐUGORJU ZA OBRAĆENJE

GRIJEŠNIKA…

I PRIKAZIVAT ĆU I PRINOSITI PREDRAGOCJENOJ

GOSPODINOVOJ KRVI I DRUGE OSOBE, NJIHOVO OBRAĆENJE,

KOJE MI GOSPODIN POŠALJE NA MOJ ŽIVOTNI PUT.

I BIT ĆE JOŠ HODOČAŠĆA PJEŠICE …

A PREDRAGOCJENA KRV GOSPODINA ISUSA KRISTA NAŠLA JE

POSEBNO MJESTO U MOJEM SRCU I DUŠI.

I KADA SAM SE ONAKO U CRKVI MOLIO, GLEDAJUĆI

PREDRAGOCJENU KRV GOSPODINOVU U IZLOŽENOJ RELIKVIJI,

SJETIO SAM SE DA SAM JA U TOJ CRKVI, PRED TOM

PREDRAGOCJENOM KRVLJU MINISTRIRAO, JEDNU ILI DVIJE

GODINE, DO DESETE SVOJE GODINE, KADA SMO SE PRESELILI.

I TKO ZNA, MOŽDA ME VEĆ TADA NETKO, MENE I MOJ

ŽIVOT, PRIKAZAO TOJ PREDRAGOCJENOJ KRVI.

JER, BIO SAM OSTAVLJENO DIJETE, MNOGE MAJKE SU

SUOSJEĆALE SA MNOM.

NETKO ME PRIKAZAO, OSJEĆAM TO,

PREDRAGOM GOSPODINU ISUSU I

NJEGOVOJ PREDRAGOCJENOJ KRVI,

MENE I MOJ ŽIVOT, DA ME ŠTITI I

ČUVA.

ZATO MI SADA VIŠE I NIJE ČUDNO ŠTO SAM SE UKLJUČIO U

MOLITVENU ZAJEDNICU KRVI KRISTOVE, ŠTO SAM NJEGOVOJ

PREDRAGOCJENOJ KRVI PRIKAZAO I TU DRAGU OSOBU, ŠTO

SAM SE ODLUČIO PJEŠICE HODOČASTITI U NJEZINO SVETIŠTE.

IMA IZMEĐU NJE I MENE NEKA TAJNA VEZA.

NEKA… GOSPODIN ZNA ŠTO I KAKO.

JA SAMO SADA ZNAM DA ĆU JOŠ MNOGE PRIKAZATI TOJ

PREDRAGOCJENOJ GOSPODINOVOJ KRVI, ZAMOLITI GA DA IH U

NJU URONI I OPERE OD GRIJEHA, POVEDE PUTEM OBRAĆENJA…

JA SVOJE, GOSPODIN SVOJE …

BLAGOSLOVLJENA PREDRAGOCJENA

KRVI KRISTOVA!

SVET I PRESVET, ČAŠĆEN I SLAVLJEN I

HVALJEN U VIJEKE VIJEKOVA TROJEDINI

BOG; BOG OTAC, BOG SIN I BOG DUH

SVETI.

I ČAST I SLAVA DJEVICI MARIJI, NAŠOJ NEBESKOJ MAJČICI.

I ČAST I SLAVA CIJELOM DUHOVNOM SVIJETU KOJI VRŠI I

POŠTUJE BOŽJU VOLJU.